

L'excursió

Amb la motxilla a l'esquena
em vaig perdent pel vell camí,
el meu destí és la muntanya eterna,
pujar al cim, on l'aire és més fi.

Endinsat-me en la fageda
he alliberat el meu esperit,
sense camins jo em puc perdre
no tinc temença, tampoc neguit.

A l'hivern la fageda és nua,
el seu brancatge és de tons morats,

l'aire és net pel vent i la pluja,
la seva bellesa m'ha encisat.

Arriba l'hora d'esmorzar,
de taula em fa una roca,
a l'ombra d'un vell castanyer
assegut sobre una soca.

Llustroses mates de grèvol
destaquen com l'oasi al desert,
enmig del bosc de faig altívol
meravelloses taques de color verd.

No tinc pressa, ningú m'espera,
gaudeixo al màxim del bell Montseny.
Per l'espessor de la fageda,
no tinc pressa, ningú m'empeny.

Si al capvespre no he tornat
que això no us faci patir,
la mala dreuera m'ha torbat
i ha fet més llarg el meu camí.

Josep Sala i Vilabella

Perquè?

Per què ens diuen
que em de tenir fè?
Per què ens diuen
que la vida és justa
ja que tard o aviat,
els dolents són castigats
i els bons, premiats?
Per què ens volen fer creure
semblants falsedats,
quan dia a dia,
ens adonem de
l'amarga realitat?
Com ens volen
i poden fer entendre
que algú sigui capaç

d'endur-se una persona
com ell, del nostre costat
i simplement dir-nos:
-l'hi ha tocat,
Déu sabrà perquè ho fa!
Si us plau
aixequi el cap,
no sigueu cobarts:
contempleu,
la trista mirada;
observeu,
el nostre marcat
de dolor i de ràbia
de familiars i amics,
perquè en el fons

ensem per dins:
"Déu meu,
com es pot tenir
una resposta
tant macabre
i tant poc poc justificada
pre endur-se una persona
tant jove
i tant estimada!"
Sergi, pensa,
que mai t'oblidarem
i per molts anys que passin,
sempre et recordarem.

Mireia

Al meu avi

Aquells moments
van ser tensos.
La mare plorant
jo també.
La meva besàvia
en aquella capsula,
morta, qui s'ho podia imaginar
tot negre?
Què més podia passar?
El meu avi a l'hospital.
La mare angoixada
per l'avi.
Què podia fer?

En aquells moments res,
el millor era marxar
fugir d'allà.
La mare plorava i plorava
però a l'hospital aguantava
Jo enfadada vaig dir: Ja prou!,
aquesta vida és un enrenou
I en segons el meu avi
empitjorava, la mare plorava
Jo pensava: si Déu existeix
per què no fa res?
Ara ho entenc,
contra la naturalesa

no es pot fer res.
Tothom angoixat per l'avi
en silenci jo plorava
No volia preocupar més a la mare
Ara que tot ha passat
vull donar-li les gràcies a Déu
per salvar el meu avi,
i gràcies a una amiga molt especial
per haver-me ajudat tant.

Eva Escribano

Paraules

Quan era jove llegia quasi sempre per aprendre,
avui, a vegades, lleigeixo per oblidar.

Giovanini Papini (1881-1956)

Em preocupa que cap llibre m'hagi fet plorar.

Oriol Bohigas

Com a lector, la meva experiència és que la poesia
m'ha ensenyat a viure millor.

Francisco Brines

El que llegeix molt i camina molt, veu molt i sap molt.

Miguel de Cervantes (1547-1616)

Quan sento dir que un home té l'hàbit de la lectura, estic
predisposat a pensar bé d'ell.

Nicolás de Avellaneda (1837-1885)

Llegir masses llibres és perillós.

Mao Zedong (1893-1976)